

— Δὲν σὰς τὸ κρύπτω· ὁ ἀσθενὴς εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον, δὲν θὰ ἐκάνετε δὲ ἀσχημα νὰ συγκαλέσετε ἰατρικὸν συμβούλιον.

Τὸ μειδίαμα τοῦ φωτογραφηθέντος.

Λάβετε φυσικὴν στάσιν. — Ὀλίγον πρὸς ἀριστεράν . . . Ἡ κεφαλὴ μᾶλλον πρὸς τὰ ὀπίσω. Κάλιστα· ἀλλὰ φαίνεσθε κατηφῆς. Μειδιάσατε, παρακαλῶ . . . Ἀκόμη ὀλίγον. Ἀκόμη. Προσπαθήσατε ν' ἀναπολήσετε εὐάρεσόν τι ἀντικείμενον. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔχετε τὴν εἰκόνα σας μὲ ἐν μειδίαμα.

Τὸ μειδίαμα τοῦ νεοῦπανδρου.

Ὁ νεοῦπανδρος καθ' ἑαυτὸν: *Εξόδα ἐπὶ ἐξόδων! Ἡ Μαρία δυστυχῶς ἀγαπᾷ τὴν πολυτέλειαν. Αἱ παρατηρήσεις μου σήμερον τὴν δυσηρέστησαν . . . Ποῦ θὰ πάμε; *Α! ἤμην πολὺ ἡσυχώτερος πρὶν νυμφευθῶ . . . Νᾶ, οἱ φίλοι μου ἔρχονται νὰ μὲ συγχαρῶσι.

Οἱ φίλοι: Σὰς συγχαίρομεν, σὰς συγχαίρομεν!

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! — Καὶ ὁ νεοῦπανδρος μειδιᾷ, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνει: «Ἡμην πολὺ ἡσυχώτερος πρὶν νυμφευθῶ».

Τὸ μειδίαμα τῆς φίλης.

*Α! ἀγαπητὴ Ἐλένη, ὁποῖα εὐχάριστος ἐκπληξίς! Πρὸ ὀλίγου ἀνεφέραμεν τὸ ὄνομά σου. Εἶσαι καλὰ; Πόσον ὠραῖα εἶσαι ἐνδεδυμένη! Νᾶ ἴδω τὸ φόρεμά σου . . . Εἶνε πραγματικῶς λίαν ἐπιτυχημένον. (Χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν σύντροφόν της): Τί κακοφτιασμένον φόρεμα!

Τὸ μειδίαμα τοῦ πεσόντος κατὰ γῆς

Ὁ κ. ** ὠλίπισθη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἐξηπλώθη φαρδὺς πλατύς.

— Ἐκτυπήσατε πολὺ;

— Δὲν εἶνε τίποτε, εὐχαριστῶ, — καὶ μειδιᾷ.

Τὸ μειδίαμα τοῦτο ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν ὅτι ὁμοιάζει πολὺ πρὸς μορφασμὸν. ?

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος ἐν αἰθούσῃ χοροῦ :

Ὁ λόγος εἶνε περὶ κυρίας, ἧτις βαλαίζει, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὠριμος ἡλικία εἶνε πρόδηλος, μὲ ὅλα τὰ πολλὰ καὶ διάφορα τεχνάσματά της.

— Εἶνε τοῦλάχιστον σαράντα πέντε ἐτῶν . . .

— Δὲν γνωρίζω . . . Αὐτὴ κρύπτει τὴν ἡλικίαν της.

— Ὅχι καὶ τόσον καλὰ . . . διότι ὅλος ὁ κόσμος τὴν εὐρίσκει.

Μεταξὺ τραπεζιτῶν :

— Εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς ὁ κ. Α. ἐπλούτησε τόσον γρήγορα, ἐνῶ εἶχε μεγάλα κεφάλαια τιμιότητος.

— Ἰσα ἴσα δι' αὐτό . . . Τὰ κεφάλαιά του αὐτὰ τὰ ἐξεποίησεν εἰς τιμὰς ἐπωφελεστάτας.

Τεμάχιον διαλόγου, ὃν ἤκουσάν τινες ἐν τινι χορῷ :

— *Α, νά! Ἡ Κε **, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε τέλος πάντων νὰ μὴ εἶνε δεκοτέ.

— Ἐπὶ τέλους ἐνόησεν, ὅτι ἔφθασε πλέον ἡ στιγμή νὰ βίψῃ πέπλον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος . . .

Δύο φίλοι ἐθαλασσοπόρου ἐντὸς ἀτμοπλοίου. «Φίλε μου, εἶπεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, δὲν μοι λέγεις, τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ἀτυχίας καὶ δυστυχήματος;»

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ ἄλλος. Ἐάν τώρα ἡ πενθερά μου ἐπιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν, θὰ εἴχομεν ἐν ἀτύχημα, ἐάν ὅμως τὴν ἐσωζέ τις, τοῦτο θὰ ἦτο δυστύχημα.

Τρεῖς κυρίαι ἤριζον περὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν τοῦ . . . ἀνυπόκριτου. Παρατυχῶν ἀστείβς τις καὶ ἀκούσας τὴν ἔριν εἶπεν εἰς αὐτάς :

*Ἀφήσατε τὰς ἔριδας, διότι καὶ αἱ τρεῖς σας εἰς ἴσου εἶσθε ὅμοιαι . . . διαφορὰ καμμία.

*Ἐάν ὁ Πάρις ἤρχετο κριτὴς τῆς καλλονῆς σας, τὸ μῆλον θὰ τὸ ἔκοπτεν εὐθὺς εἰς μέρη τρία . . .

τῶν κυριῶν τὰ πρόσωπα ἠκτινοβόλουν ὑπὸ χαρῆς, ἀλλ' ὁ ποιητὴς προσέθηκε :

« καὶ θὰ τὸ ἔρωγε . . . **Φ. .

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

*Ἡ οἰκογένεια ** ἐδέχετο συχνὰ εἰς γεῦμα τὸν βουλευτὴν *

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας μεγάλη ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ μικροτέρου παιδίου τῆς οἰκογενείας.

Ὁ βουλευτὴς τὸ ἐρωτᾷ :

— Σ' ἀρέσει λοιπὸν πολὺ ποῦ ἔρχομαι καὶ τρώω μαζὺ σας;

— Ὡ! νά! . . .

— Γιατί μ' ἀγαπᾷς πολὺ, δὲν εἶνε ἔτσι;

— *Α! ὄχι· γιατί κάνουμε ἕνα φαγὶ περισσότερο.

Ἡμέραν τινὰ εἰς τῶν κομψομένων μας παρουσιάζεται εἰς τινὰ τραπεζίτην καὶ ζητεῖ δάνειον χιλίων φράγκων, ἅτινα ὁ τραπεζίτης τῷ δίδει, χωρὶς ἐλπίδα νὰ τὰ ξαναἴδῃ.

Μετὰ τρεῖς μῆνας παρουσιάζεται ὁ ὀφειλέτης φέρων τὰ χίλια φράγκα.

— Καθὼς φαίνεται, λέγει ὁ τραπεζίτης εἰς τὸν ταμίαν του, δίδων αὐτῷ τὰ χρήματα, ὁ κύριος οὗτος δὲν θὰ μὰς κοστίσῃ χίλια φράγκα, ἀλλὰ δύο χιλιάδες! . . .

Κύριός τις ἔλεγεν ἐσχάτως εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του :

— Μὰ, Νικόλα, αὐτὸ κατήνησεν ἀνυπόφορον· αἰωνίως 'ς τὸ καπηλειὸ θὰ σ' εὐρίσκουν νὰ παίζῃς τὰ χαρτιά . . .

— *Ἄν ὁ κύριος κατῳρθονε νὰ μ' ἔμπαζε 'ς τὴν λέσχην, ὅπου πηγαίνει κάθε βράδυ! ΙΩΝΑΣ.